ükſi tulla, ſeſt mina kuulſin mitukorda komps! komps! kui inimeſe ſammuſi põrandal, wahe wahel jälle kahinat, kui käiks kedagi naisterahwas ſiidi kleidiga ümber. Äkitſelt kuulin ſelgeſt ceſttoa ukſe lahti paukuwad ja mehe ſaapa talla jäljed minu ukſe poole liikuwad. Wiſt wõis minu eal wabiſeda, kui ma arglikult küſiſin: „Kes ſeal on?“ — Ma kuulaſin ärkſaste, aga ei ſaanud wastuſt ega kuulnud ka tupa-tulijat wälja minema. Hirm ajas mul keha igitſema, et kui weeſt wälja olin tõmmatud. Wäriſewa käega tõmbaſin teki ja lina üle pää, ja paluſin Jumalat, koledat ööd lühendada; und ei tulnud ſeäl enam ſilma. Ühekorraga — oh ſeda hirmſat lugu! — hakab üks wõeras käſi oma sõrmedega taps, taps! minu jalgu katſuma, tapſib ſiis ika tõrgemalle ülestulles, kunni ta päraſt sõrmed minu rindade peale paneb. — Kiſaga, kui oleks kedagi praego tahtnud mul kõriſt kinni hakata ja elu ſeeſt wõta, kargaſin ma woodiſt keſk põrandalle! Kuu walge walgustas tuba, ja üks ſuur muſt kaſſ ſeiſis põlewa ſilmadega minu woodi al; ſealt kargas ta laua peale ja kadus ära. Mis ſe muud wõis olla, kui kodukäija? — Akna ligemalle astudes, nägin, kuſt tont oli tulnud ja kuhu ta läinud. Üks toa tuulutamiſe tarwis tehtud klap-aknaruutu oli õhtu unustatud kinni panna; kaſſ oli ſealt ſiſſe tulnud ja iljemine wälja läinud. Ehmatuſe läbi ſoeaks läinud weri ei laſknud mind enam magama heita; ma panin riided

ſelga ja läkſin ulitſale keha ja meelt jahutama. Turule jõudes löi kel kiriku torniſt kaks. Seſinane poiſikeſe põlwe ehmatus oli ſeda õnne toonud, et mul iljemine ial enam kodukäija kartuſt ei tulnud.

Mõned inimeſed waewawad ennaſt ſellega, et nad waleluulemiſe abiga uſuwad, kuida

Nõiad, ſortſid, kurjad-ſilmad ja targad

neile kõikſugu wigaduſi, tõbeſi ja õnnetuſi peawad tegema. Neid nimetud rahwa ſugu ei ole kuskil maailmas leida, waid igaüks, kes ennaſt nõiaks ehk targaks laſeb ſõimata, annab ſellega tähte, kuida tema ümberkaudo üsna ebauſklikud, mõiſtmata inimeſed elawad, kelle rahakukruid tema petuſe läbi ſaab tühendama.

Mitmeſuguſed haiguſed ja wigad wõiwad inimeſele tulla, kelleſt meie ei tea, kuſt nad on hakanud, aga arſtid teadwad ſeda ſelgeste. Teadmata rahwas räägib: tõbi on mulle pandud, ehk tõbi on tuuleſt tuluud. Mõlemal korral peab üks kuri inimene tõbeſünnitaja olema, kes kaugelt wiga tuulega teiſe külge läkitab! Kuida wõib üks mõiſtlik inimene nii rumalat lori uskuda, ehk ſeda karta? Jumal ükſi wõib tuule tiiwul ja õhu rüpes midagi ſaata, kui ta tahab, aga üks wõimatu nõrk inimeſe loom ei wõi oma wiha ega kurjuſt tuulde panna, ei ka midagi tõbe teiſele läkitada. Kõik tõbed tulewad loodud korral.